

Jongens, beren en bergschoenen

Jongens, beren en bergschoenen

A B B Y M C D O N A L D

Vertaald door Anne Marie Koper

moon

Lees ook van Abby McDonald:
In haar schoenen

Tekst © 2010 Abigail McDonald

Oorspronkelijke titel *Boys, Bears, and a Serious Pair of Hiking Boots*

Nederlandse vertaling © 2011 Anne Marie Koper en Moon,
Amsterdam

Omslagbeeld Dave Reedle/All Canada Photos/photolibrary

Omslagontwerp Candlewick en Esther van Gameren

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 0904 2

NUR 285

www.moonuitgevers.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

1

‘Verspil minder, recycle meer!’

‘Doe gewoon, hou de planeet schoon!’

‘Red de aarde, red jezelf!’

De leuzen waaien aan het eind van het schooljaar binnen door de open ramen, op een warm briesje. Mevrouw Lockheart houdt even op en kijkt waar het lawaai vandaan komt, terwijl de rest van de klas zich omdraait en zich uitrekt om het beter te kunnen zien.

Ik prop snel mijn boeken in mijn tas en wacht op het puntje van mijn stoel. Zodra de tweede bel gaat spring ik op, ren naar mijn kluisje, grijp wat lastminutebenodigheden en storm het gebouw uit. Ik kan de Groentjes al zien, terwijl ze een rondje lopen over het stuk land achter aan het veld, voorbij de tribunes en de slagkooien. Het schoolbestuur is van plan om het te verkopen aan projectontwikkelaars; er lopen al bandensporen door de modder en een bouwplaats begint vorm te krijgen... Maar niet lang meer.

‘Je hebt niet gewacht!’ Ik kom buiten adem aan bij de rand van het grasveld. Ik doe even mijn ballerina’s uit – niet bepaald geschikt voor deze omstandigheden – en trek een paar gebloemde regenlaarzen aan.

‘Ik weet het, ik weet het,’ verontschuldigt Olivia zich, terwijl ze van het hellinkje glijdt. Haar toepasselijke laarzen zitten al onder de modder. Ze pakt een paar van mijn tassen en grabbelt er gretig in. ‘Heb je de spandoeken bij je? En de formulieren?’

‘Ja en ja!’ Ik trek een Greenpeace-T-shirt over mijn hemdje aan. ‘En ook koekjes.’

‘Super!’ zegt ze grijnzend. Ze heeft voor de gelegenheid blauwe koordjes door haar haar gevlochten, in dezelfde kleur als het blauw van de protestborden die we tot midden in de nacht hebben zitten maken. ‘Dan zijn we er klaar voor.’

We nemen onze plaatsen midden in de groep in, rollen een drie meter breed doek uit en scanderen mee. Na zes grote demonstraties en onze wekelijkse flyersessies op zaterdagochtend in het Fairview-winkelcentrum, zijn Olivia en ik experts in actievoeren. Dat is nodig. De huidige leiders van de Groentjes doen eindexamen en wij moeten ervoor zorgen dat de milieubeweging op North Ridge High School blijft voortbestaan.

‘Harder allemaal! Ze moeten ons horen tot op de parkeerplaats!’ schreeuwt Olivia door de megafoon die we eh, zeg maar hebben geleend uit de mediatheek. Volume en zichtbaarheid; dat zijn de succesfactoren voor een goede protestactie, zoals ik heb gemerkt. En veel lekkers. We wilden een keer een hele dag een sit-in houden voor het stadhuis om een betere inzameling van gescheiden afval te eisen, maar ik had vergeten eten mee te nemen; de groep hield het precies twee uur vol, totdat de geuren van een kar met pretzels voorbij kwamen drijven. Je begrijpt wel dat we nu nog steeds ons oud papier en plastic naar Maplewood moeten slepen. Sindsdien heb ik nooit meer de Evergreens vergeten.

Inderdaad, na een paar minuten vormt er zich een groep nieuwsgierigen, aangetrokken door het geroep en – jawel – de lokroep van die koekjes. Een paar mensen van mijn studiezaal kijken nieuwsgierig rond en enkele cheerleaders

vragen zelfs even wat er aan hand is. 'Onderschat nooit de kracht van gratis eten,' zeg ik met een grijns, terwijl ik Olivia een high five geef met mijn vrije hand. 'Wat denk je, is het tijd voor fase twee?'

'We gaan ervoor,' zegt ze met een knikje.

Ik geef de punt van het spandoek over aan een enthousiaste nieuweling uit het eerste jaar, pak de stapel klemborden en ga rond met de actieformulieren.

'Waar gaat het deze keer over?' Een jongen uit mijn economieklas hangt een beetje argwanend rond in de buurt van de groep. Hij heeft zijn kraag omhoog staan en hij heeft het afgelopen semester eindeloos tegen de achterkant van mijn stoel aan zitten schoppen, maar elke handtekening telt. 'Red de walvis?'

'Dat was vorige week.' Ik blijf naar hem lachen: mijn onfeilbare 'je weet dat je me wilt helpen'-glimlach. 'Nu willen we de bouw op het veld tegenhouden.'

'Gaan ze er een klein winkelcentrum neerzetten?' Hij kijkt hoopvol. 'Man, een Pizza Hut zou te gek zijn. Of een Mexicaan!'

'Nee,' antwoord ik dankbaar. Ik ben wel in voor een uitdaging, maar duizend tieners ervan overtuigen de schoonheid van de natuur te verkiezen boven een peperonipizza met extra kaas? Dat is misschien toch wat te hoog gegrepen. Ik kom dichterbij en geef hem mijn pen aan. 'Maar wil je echt dat dit veld wordt geasfalteerd? Stukje bij beetje raken we alle natuurlijke biotopen en groen kwijt in deze omgeving, en we krijgen het niet meer terug. Wat dacht je van het lokale ecosysteem, en wilde dieren en...?'

'Ho.' Hij deinst terug en kijkt verontrust. 'Relax, Jenna!'

Het is duidelijk dat ik hem niet ga overtuigen met logica en gezond verstand, dus probeer ik een nieuwe tactiek uit.

‘Oké, je hoeft niet nu te tekenen,’ zeg ik liefjes. ‘Ik bedoel we hebben nog twee hele weken les voor de schoolvakantie begint. We kunnen alle onderwerpen nog tot in detail samen bespreken. Ik zou zelfs mevrouw Paluski kunnen vragen om ons naast elkaar te zetten!’ Ik straal alsof ik het helemaal zie zitten om alle details van ons goede doel uit te leggen. ‘Ik weet zeker dat ik je zover krijg. Uiteindelijk.’

Hij rukt de pen bijna uit mijn hand om het formulier te ondertekenen.

‘Hé, dank je wel,’ zeg ik grijnzend en ik neem het klembord aan om te kijken hoeveel ik ben opgeschoten. Zesenvijftig gedaan, maar nog duizend te gaan...

De menigte om ons heen is aangezwollen tot ongeveer honderd leerlingen tegen de tijd dat directeur Turner briesend over het terrein aan komt lopen. Ik kom snel in beweging, onderschep hem op de rand van het grasveld en kijk hem zo onschuldig mogelijk aan. ‘Kan ik wat voor u doen?’

‘Jenna Levison.’ Hij bekijkt de modder en plassen argwanend. ‘Waarom hebben we deze bijzondere vertoning te danken?’

‘Aan maatschappelijke betrokkenheid?’ zeg ik hoopvol. ‘Milieubewustzijn?’

‘Verstoring en ongehoorzaamheid.’ Hij slaat zijn armen over elkaar en kijkt me strak aan. Alsof ze voelen dat er een gevecht ophanden is, kijkt de menigte onze kant op, terwijl de andere Groentjes ophouden met zingen.

Ik slik even. Tegenover hoeveel boze ambtenaren ik ook heb gestaan, het voelt nog steeds alsof ik iets verkeerd doe (oké, heel erg verkeerd). Maar ik kan niet terug. Me terugtrekken helpt niet tegen de bebouwing van het veld, en het wekt al helemaal geen vertrouwen in de nieuwe leiders

bij de rest van de Groentjes. Het is nu mijn taak om met gezag te handelen. Bij voorkeur zonder eeuwig na te hoeven blijven.

‘Gaat het om de demonstratie van vorige week?’ Afleiding lijkt me de beste verdedigingstactiek en ik probeer hem af te leiden van het strijdgewoel. ‘Want de plaatselijke krant schreef dat het een goed voorbeeld was van de sociale betrokkenheid van jongeren. Ze hebben ons zelfs uitgenodigd voor een etentje met vertegenwoordigers van de gemeenschap.’

‘Gefeliciteerd,’ antwoordt hij droogjes. ‘Waarover gaat het deze keer? Ik neem aan dat er een goede reden voor dit alles is?’ Turner bestudeert het zootje ongeregeld met een vermoeide blik.

‘U verkoopt het veld hierachter!’ Olivia komt naast me staan, haar stem klinkt beschuldigend. Wat ze tekortkomt in lengte, maakt ze meer dan goed in volume. ‘Ze gaan het omploegen en er appartementen neerzetten!’

‘Nou en?’ directeur Turner is niet onder de indruk. ‘Die plannen zijn maanden geleden aangekondigd.’

‘Ja, maar we hebben ontdekt dat de plannen een zeldzame soort bedreigen,’ verkondigt ze met trots. ‘De natuurlijke habitat van deze soort dreigt vernietigd te worden door de inhalige, op winst gerichte besluitvorming van het schoolbestuur. Dan hebben we het nog niet eens over de komende generaties die beroofd worden van de oorspronkelijke natuurlijke omgeving voor het...’

‘Ja, ja.’ Turner maant haar te stoppen. Hij wrijft over zijn wenkbrauwen alsof hij hoofdpijn voelt opkomen. ‘Bedreigde soort?’

‘*Rhynchospora knieskernii*,’ bevestig ik en ik hoop dat ik het goed heb uitgesproken.

Turners gezicht klaart op. 'Jullie maken je druk om een soort gras?'

'Dat het niet om iets indrukwekkends als een Amerikaanse zeearend gaat, wil nog niet zeggen dat het niet belangrijk is!' protesteert Olivia met de handen in haar zij.

'Dat ben ik met je eens.' Alsof deze instemming niet zorgwekkend genoeg is, begint Turner vals te lachen. 'Rhynchospora knieskernii moet zeker beschermd worden.' Hij glimlacht zelfgenoegzaam naar ons. 'Aangezien het een soort is die het best gedijt in moerassige gebieden, denk ik niet dat we het gevaar lopen dat we de wet overtreden hier op het droge land, wat jij?'

Uitgepraat.

'Maar de grond is best zompig,' probeert Olivia nog vergeefs. 'Van mevrouw Kirk mogen we hier geen veldloop meer oefenen sinds Meghan is uitgegleden en haar enkel heeft verzwikt.'

'Het is niet duur om een onafhankelijk natuuronderzoek te laten doen,' vul ik aan, als de redelijkheid zelve.

'Nu is het genoeg!' ontploft Turner ineens. 'Ik wil dat jij en je... medeonruststokers jullie biezen pakken. Begrepen?'

We doen allebei een stap terug. Zijn gezicht wordt een rare kleur roze.

'Jullie mogen dan totaal geen respect hebben voor mijn gezag, jongedames, maar misschien dat sommigen van jullie k ameraden hun universiteitsaanmeldingen wel belangrijk vinden!'

Ik hoor angstige geluiden achter me, maar ondanks mijn lichte paniekaanval, geef ik me niet gewonnen. De school uit al jaren dreigementen over de universiteitsaanmeldingen, maar ieder seniorlid van de Groentjes is toegelaten tot

de universiteit van zijn eerste keuze. Het is een loos dreigement. Dat hoop ik tenminste.

Gelukkig heb ik ook nog een troef. 'Weet je wat, zal ik die aardige vrouw van het plaatselijke radiostation eens bellen?' Ik draai me theatraal naar Olivia om. 'Die we laatst hebben ontmoet bij de raadsvergadering?'

'Je bedoelt Linda van de nieuwsrubriek?' antwoordt Olivia, terwijl ze overdreven haar wenkbrauwen frons.

'Dat klopt. Ze zei dat we moesten bellen als we weer protestacties organiseerden.' Ik kijk weer naar directeur Turner. 'Volgens mij kunnen ze zo een ploeg hier ter plekke hebben om te kijken waar alle ophef over is. Vorige week wijdden ze vijf pagina's aan debatten over een nieuwe oversteekplaats, dus een luidruchtige actie van tieners is vast goed voor voorpaginanieuws.'

'Goed idee.' Olivia haalt haar telefoon tevoorschijn. 'Ik heb het nummer hier volgens mij...'

'Dat lijkt me niet nodig!' Turner verandert plotseling van gedachten. 'Laten we allemaal een beetje eh... rustig worden.'

'We zijn rustig,' antwoord ik zoet. 'We proberen alleen maar het milieu te beschermen.'

'En dat is zeer bewonderenswaardig.' De kalende plek op zijn hoofd glimt van het zweet, en ik kan me precies voorstellen hoe hij het plaatselijke nieuws 's avonds voor zich ziet: 'Boze schooldirecteur doodt weerloze natuur!' Hij denkt na. 'Had je het net niet over een onafhankelijk onderzoek...?'

'Naar de gevolgen van de bouw op de natuur?' maak ik zijn zin af, terwijl ik hem een flyer overhandig. 'Kijk, het nummer van het centrale meldpunt staat daar.'

We wachten af. Olivia grijpt mijn hand vast en we doen allebei een schietgebedje. Achter ons wordt de menigte onrustig.

Ten slotte slaakt Turner een diepe, sombere zucht. 'Goed dan. We kunnen de definitieve goedkeuring vast een poosje uitstellen.' Hij kijkt verslagen om zich heen.

'O mijn god!' gilt Olivia, terwijl ze zich van vreugde aan me vastklampt. 'Het is gelukt! Het is gelukt!'

De Groentjes beginnen te juichen en er welt een gevoel van trots in me op. Een overwinning!

We worden overspoeld door geroep en high fives van de groep die de overwinning viert, maar ik denk eraan om me nog even om te draaien. 'Bedankt!' zeg ik tegen Turner. 'Ik meen het, bedankt!'

Hij rolt met zijn ogen en staat op het punt om weg te gaan, maar voor hij een stap kan zetten, pakt Olivia een protestbord en duikt naar voren.

'Blijf met uw poten af van de Groentjes!' roept ze een paar centimeter van zijn gezicht vandaan. Turner schrikt terug en de grond onder zijn voeten moet natter zijn geweest dan hij verwachtte, want hij komt hard neer op één voet en slipt. Ik hap naar adem, maar ik kan niks doen. Zijn voet glijdt verder weg, Turner helt achterover en voordat iemand van ons in actie kan komen, valt hij met zijn kont in een enorme plas gore drab.

Smak.

'Ziet u?' zegt Olivia grinnikend. Ik pak haar arm beet om te zorgen dat ze ophoudt, maar ze kan haar triomfantelijke lachen niet inhouden. 'Moerasachtig gebied. Dat zeiden we toch al!'

2

Helaas, de nieuwe liefde voor het milieu van directeur Turner gaat niet op voor de modder die over zijn hele, gekreukte pak zit. Zijn tirade over respect en autoriteit duurt eeuwen, en alsof dat niet saai genoeg is, laat hij ons nablijven en als straf de graffiti op de parkeerplaats overschilderen met grijze verf. Tegen de tijd dat ik onze oprit op rijd en mijn fietstassen uitpak, is het bijna etenstijd.

‘Hoi mam, sorry dat ik te laat ben.’ Ik sleep een berg linnen tassen de blinkende keuken binnen en stort pakken linzen en sojabonen uit over het aanrecht. Toen ik op een dag aankondigde dat ik alleen maar fair trade, biologische en vegetarische producten wilde eten, zei mijn moeder dat ik dan maar mijn eigen boodschappen moest doen. Het maakt mij niet uit. Het voorkomt dat ik per ongeluk voedsel eet van bedrijven die illegale werknemers uitbuiten of hun producten inspuiten met groeihormonen.

‘Hoi, liefje.’ Mama klemt de telefoon tussen haar hoofd en schouder, terwijl ze de dressing klutst in een glazen mengbeker. Haar blonde haar zit perfect opgestoken en ze heeft een nette grijze broek en een crèmekleurige zijden bloes aan. ‘We moeten echt van kabelmaatschappij veranderen,’ verzucht ze en ze buigt zich voorover om me snel een kus op mijn voorhoofd te geven als ik langloop. ‘Ik sta al eeuwen in de wacht.’ Ze proeft de dressing, denkt even na en voegt nog een snufje peper toe. ‘Hoe was je dag?’

‘Gaat wel.’ Ik werp haar een nerveuze blik toe, omdat ik niet weet of ze al op de hoogte is van onze protestactie via

het roddelcircuit van de ouderraad. Maar het ziet ernaar uit dat ik vrijuit ga, want ze zegt alleen maar: 'Fris je even op voor het eten. Ik heb je lievelingseten, die tofoenotentartaar, gemaakt en je vader komt zo thuis.'

'Eet pap vanavond mee?' Ik loop door naar de eetkamer. Zoals gewoonlijk is de tafel perfect gedekt met servetten en zilveren bestek, en met een hoge vaas met verse lelies in het midden. Wat anders is, is dat er voor drie personen is gedekt. 'Is er een speciale reden voor?'

'Zomaar, gewoon gezellig samen eten.' Ze glimlacht verstrooid naar me en pakt dan opeens de telefoon vast. 'Hallo? Eindelijk! Ik heb een vraag over de rekening...'

Ik storm naar boven en trek snel mijn met modder en verf besmeurde kleren uit. Ik moet eigenlijk een paar schone kleren in mijn kluisje leggen, bij de andere benodigdheden voor de Groentjes: merkstiften, een gemarkeerde kopie van de grondwet, draadschaar..

Mijn telefoon trilt, een sms van Olivia, net als ik me in mijn nette rok aan het hijsen ben.

En? Moet je thuisblijven of kunnen we feesten?

Tot nu toe oké! antwoord ik en ik was een modderspetter van mijn arm. Mijn ouders hebben nog steeds hun bedenkingen over mijn milieubewuste 'fase', zoals zij het noemen. Ze zijn blij met de positieve kanten, als we bijvoorbeeld onderscheidingen krijgen voor betrokkenheid bij de gemeenschap. Ze vonden het geweldig om de burgemeester een hand te geven en te horen wat voor een voorbeeldfunctie wij hebben. Maar de rest? Ik kan pap niet eens zover krijgen dat hij gaat carpoolen. Olivia heeft veel meer geluk: haar ouders waren echte hippieactivisten in de jaren zestig, dus zij begrijpen helemaal dat het het waard is om een paar keer na te blijven als je wat wilt veranderen.

Super! Haal j 8u op.

Ik vlieg naar beneden en schuif net op mijn stoel als mijn moeder het eten serveert: tofoe voor mij en een sappige vleesstoofpot voor hen. Ik aarzel eventjes, in extase door de verrukkelijke vleesgeur. Nee, zeg ik tegen mezelf, terwijl ik mijn blik richt op de voedzame maaltijd die voor me staat. Je hebt geen vlees nodig om het naar je zin te hebben. Kijk: tofoe. Mmm.

‘Nog nieuws over school, Jenna?’ vraagt mijn vader, terwijl hij me de broodjes aangeeft. Hij doet zijn das los, hij ziet er moe uit. Hij heeft zoveel gewerkt de laatste tijd; onze gesprekken beperken zich meestal tot zombieachtig gemompel bij het ontbijt.

‘Niet echt...’ Ik neem een hapje komkommer. ‘O ja, ik wil me aanmelden voor een heel leuke zomerstage. Bij Groen Nu, die non-profitorganisatie waarover ik jullie verteld heb? Het is gewoon receptiewerk, telefoon beantwoorden, post sorteren, maar ze hebben ook een heel goed cursusprogramma over natuurbehoud en milieubewust ondernemerschap, waaraan ik kan meedoen.’

Mam fronst haar wenkbrauwen. ‘Lieverd, ik denk niet dat...’

‘Ik kan mijn weekendbaantje op het kantoor van dokter Edelstein ernaast blijven doen,’ haast ik me te zeggen, voor het geval ze er bezwaar tegen maken.

‘De werktijden zijn flexibel en het staat goed op mijn aanmelding voor de universiteit.’ Dat is de meesterzet. Daar kunnen ze toch niks tegen inbrengen.

Er volgt een stilte. Mijn ouders kijken elkaar betekenisvol aan, en dan legt mam haar vork neer.

‘Jenna, er is iets waar we over moeten praten.’

O shit. Ze weten het van de protestactie; ik voel het gewoon.

Terwijl ik onderuit in mijn stoel zak, bereid ik me op het ergste voor: teleurstelling, bezorgdheid, en nog meer smeekbedes om ermee op te houden en de moedwillige vernietiging van de aarde te accepteren. Maar in plaats daarvan schraapt mijn vader zijn keel.

‘We willen deze zomer wat anders uitproberen.’

‘Zoals?’ Ik knipper met mijn ogen en verwacht alsnog het gebruikelijke ‘Vergooi je toekomst niet’-verhaal, misschien afgewisseld met een beetje ‘Je zult er spijt van hebben, als je op een slechte universiteit terechtkomt of wegwijnt in de gevangenis en je tanden niet kunt flossen’.

‘Wat eh... leuk?’ Ik ben nog steeds in de war.

‘Ik heb bedacht dat we bij oma gaan logeren,’ vervolgt mama. Ze tovert een enorme glimlach op haar gezicht en pakt haar glas wijn. ‘Ze heeft nog steeds last van die heupoperatie, en ik ga een zomercursus geven op een school in de buurt.’

Ik denk even na en laat het op me inwerken. ‘Zei je “wij”?’ Ik hoop heel erg dat ik het verkeerd heb gehoord, dat het maar een verspreking was, maar tot mijn schrik knikt ze.

Echt niet!

‘En mijn zomerstage en de Groentjes dan?’ protesteer ik en ik realiseer me te laat dat het hen niks kan schelen.

Pap aait meelevend mijn hand. ‘Ik weet dat je plannen hebt, maar die dingen kun je ook in het najaar doen.’

‘Niet waar, niet die zomerstage!’ Ik kijk hem ontredderd aan. Realiseren ze zich wel dat de Groentjes allerlei activiteiten hebben gepland voor deze zomer? Ik probeer snel een oplossing te bedenken. ‘Ik kan hier bij Olivia blijven!’

Mam schudt haar hoofd. ‘Zo lang kun je jezelf niet uitnodigen bij een van je vriendinnen.’

‘Pap?’ smeeik ik, maar het haalt niks uit.

‘Het is al geregeld, ben ik bang. We hebben ons huis al verhuurd aan een gezin, dus het is een uitgemaakte zaak.’ Hij ziet dat ik schrik en zegt troostend: ‘Beschouw het als een avontuur! Ik weet dat het niet ideaal is, maar je krijgt de kans om een andere stad te verkennen en nieuwe vrienden te maken. Het is maar voor een paar maanden.’

Een paar maanden? Ik zak verslagen in elkaar. Maar als het nieuws tot me doordringt, realiseer ik me dat er iets niet klopt, en dan bedoel ik niet dat mijn plannen voor de zomer zijn geruïneerd. Mams glimlach is te gekunsteld, en pap slaat zijn tweede glas wijn achterover.

Opeens herinner ik me wat er een poosje geleden is gebeurd.

‘Gaan jullie...?’ begin ik zenuwachtig, maar de woorden blijven in mijn keel steken.

Mam kijkt op. ‘Wat is er, lieverd?’

Ik wacht even en de moed zakt me in de schoenen. Directeur Turner overbluffen is niks in vergelijking met echte, harde vragen als deze. ‘Niks,’ zeg ik zachtjes en ik schuif nog vijf minuten de tofoe op mijn bord heen en weer, terwijl ze doorpraten over de gezonde activiteiten die je in Orlando kunt doen. Nu weet ik wat mensen bedoelen met om de hete brij heen draaien. Alleen op mij komt het over als een compleet circus met acrobaten, zeeleeuwen die kunstjes doen, en een fanfare die blaast: je ouders gaan uit elkaar!

Maar ik zeg niks.

Ik maak mezelf wijs dat ik te heftig reageer, dat ik paranoïde word of zo. Ik bedoel, oma heeft echt problemen met haar heup, en pap had het over een buitenlandse klant. Maar hoe ik ook mijn best doe geen aandacht te schenken

aan het onbestemde gevoel in mijn buik, het lukt niet. Vanwege vorige keer.

Het was tijdens mijn brugklasjaar. Mijn vader was een maand weg – een zakenreis, bezworen ze – maar twee keer trof ik mama ineengekrompen en huilend aan in de wasruimte, terwijl ze dacht dat ik boven was. En toen kwam hij terug, en begon zij elke week naar de kapper te gaan, en die kleren te dragen, en hele diners te koken en te serveren in de perfecte eetkamer. ‘Olivia komt me zo ophalen.’

‘Gaan jullie uit?’ vraagt mama.

Ik knik ja, als ik al van mijn stoel af ben. ‘Miriam Park geeft een vriendinnenfeestje,’ lieg ik. Miriam is een meisje uit mijn klas, ze rijdt rond in een benzine slurpende suv en draagt hoge hakken naar school! Mijn moeder vindt haar natuurlijk geweldig.

Zoals ik had gehoopt, ontspant haar gezicht. ‘O, leuk.’

‘Ik zal om halfelf thuis zijn.’